

[Finansministeren]

Til hr. Askjær Jørgensen skal jeg bare sige, at den almindelige kritik, der blev fremført af regeringens økonomiske politik, er det lidt svært at finde baggrund for i fremskridtspartiets egne forhold. Alle, undtagen fremskridtspartiet øjensynlig, ved, at fremskridtspartiets økonomiske politik har den konsekvens, at betalingsbalanceunderskuddet bliver mindst lige så stort som det nuværende, at underskuddet på statsbudgettet bliver mindst lige så stort som det nuværende, og at der yderligere kommer 130.000 arbejdsløse, så den økonomiske politik, som hr. Askjær Jørgensen repræsenterer, er så afsindig, at han ikke har nogen som helst baggrund for sin kritik.

Hr. Anders Andersen beskæftigede sig ud over det, jeg allerede har nævnt, med prognosen for betalingsbalanceudviklingen i 1978. Jeg tror, hr. Anders Andersen har ret i, som jeg også tidligere har sagt det, at det er meget tænkeligt, at vi ikke når ned på et betalingsbalanceunderskud, der er så lavt som 7 mia kr. – det var det, ordet »lavt« gik på – men at der nok er tegn i sol og måne på på grundlag af de tal, vi har fra første kvartal, at det bliver lidt højere, og det kan jeg være enig i at beklage.

Jeg synes nok, at hr. Anders Andersen var noget hård i sin kritik af betalingsbalanceprognoserne, fordi de ikke holdt, og hr. Anders Andersen kom ud i et større indlæg om, hvad det betød for tilliden osv. Jeg tror, vi alle beklager, at prognoserne ikke holder, men jeg synes godt, hr. Anders Andersen kunne have gjort os den tjeneste at forklare, hvad der er problemet, for problemet er jo, at vi er inde i en stadig svagere konjunkturudvikling, en konjunkturudvikling, som ikke bare økonomerne i det økonomiske sekretariat og finansministeriet osv. har undervurderet dybden i, men som alle prognoseinstitutter osv. har undervurderet.

Så var hr. Anders Andersen i sin kritik af regeringen inde på at sammenligne beskæftigelsesniveauet og betalingsbalanceunderskuddet i 1974 med forholdene i dag. Jeg tror ikke, hr. Anders Andersen selv tager en sådan sammenligning helt alvorligt, men jeg vil ikke udelukke muligheden af, at hr. Anders Andersen kan have forledt andre, så derfor skal jeg ikke undlade at gøre opmærksom på, at både arbejdsløsheden og betalingsbalanceunderskuddene også er steget i en stribe

andre lande, som vi kan sammenligne os med. Det være sagt mere for en ordens skyld, og længere skal jeg ikke gå ind i det.

Hr. Niels Helveg Petersen foreslog, at man oprettede en penge- og kreditpolitisk kommission, og jeg lyttede interesseret til argumenterne for den, hvoraf en del var behovet for ressortændringer, lovrevisioner og andre ting. Jeg blev ikke helt overbevist. Sagen kræver under alle omstændigheder nøjere overvejelser, og dem vil jeg da gerne foretage.

Til hr. Alfred Hansen skal jeg kort sige, at rentebeskatningsforslagene i regeringens skattereformoplæg naturligvis skal ses i sammenhæng med ønsket om at lette den pengepolitiske situation, men jeg tror desværre ikke – det er et umiddelbart skøn – at det vil være muligt at udregne præcist, hvor meget renteniveauet i al almindelighed kan falde som følge af, at man opnår en sanering af disse forhold.

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Den debat, vi har ført her i dag, har på den ene side i høj grad understreget betydningen af, at vi får skabt forudsætningerne for en rentesækning. Men debatten har også understreget, hvad jeg allerede gav udtryk for i mit første indlæg, at det er et meget sammensat problem, og at det egentlig er lidt urimeligt at spørge: hvad vil regeringen gøre for at sænke renten? Det er i virkeligheden et spørgsmål om den totale økonomiske politik, som må gennemføres på en konsekvent måde; man kan ikke løse rentepolitikken isoleret.

Jeg synes, det var interessant at høre hr. Anders Andersen. Jeg skal ikke fordybe mig i yderligere kommentarer, for finansministeren har allerede svaret, men det, jeg bemærkede, var, at hr. Anders Andersen sagde, at han var ved at være træt af at gentage sammenhængen mellem betalingsbalancen og renteniveauet, og så var hans indlæg i virkeligheden en direkte bekræftelse af, at der i høj grad er en sådan sammenhæng.

Jeg er på flere punkter ikke uenig med hr. Anders Andersen. Jeg mener, at nøglen til en rentesækning ligger i en konsekvent økonomisk politik, som kan holde omkostningerne i ave og ad den vej styrke betalingsbalancen. Spørgsmålet er så, hvordan en sådan politik ser ud, og da har hr. Anders Andersen og